

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 1835/34, Ostrava, proti usnesení žalovaného ze dne 16. 10. 2019, č. j. 65 A 78/2019 – 64, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 1. 2020, č. j. 25 A 265/2019 – 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil u Krajského soudu v Ostravě žalobou proti usnesení téhož soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 65 A 78/2019 – 64, jímž byla odmítnuta žalobcova dřívější žaloba proti soudnímu rozhodnutí vydanému v občanském soudním řízení.

[2] Usnesením ze dne 2. 1. 2020, č. j. 25 A 265/2019 – 10, Krajský soud v Ostravě tuto žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobce napadá usnesení vydané v rámci občanského soudního řízení, přičemž soud při jeho vydání nebyl v postavení správního orgánu, nýbrž vykonával svou působnost v oblasti soudní moci. Nerozhodoval tedy v pozici správního orgánu. Nebyla proto dána pravomoc správních soudů k přezkumu tohoto usnesení.

[3] Stěžovatel podal proti posledně uvedenému usnesení kasační stížnost.

[4] Nejvyšší správní soud opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem

a znevažující formou a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13). Z evidence zdejšího soudu je patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času rapidně zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznámá, že by jeho žádostem nebo jiným podáním nemělo být vyhověno. Rozhodující je však sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[5] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel napadá u jednoho krajského soudu jiné jeho rozhodnutí, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či jednoho z vrchních soudů, které ani žalobou napadeno být logicky nemůže, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost proti odmítavému usnesení Krajského soudu v Ostravě je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, a desítky dalších, která byla stěžovateli doručena a jejichž obsah je mu proto znám).

[6] Nejvyšší správní soud nepochybuje, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v nynější věci. Jako v jiných obdobných věcech (srov. např. usnesení ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 As 328/2018 - 7) proto i tuto kasační stížnost Nejvyšší správní soud bez věcného projednání odmítá pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s., s odkazem na odůvodnění, jehož se stěžovateli již dostalo, např. právě ve výše uvedeném usnesení č. j. 5 As 328/2018 - 7.

[7] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. ledna 2020

2 As 111/2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu